

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **Vinostrada s.r.o.**
sídlem Korunní 4, Praha 2
zastoupen Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým, advokátem
sídlem Opletalova 6, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2025, č. j. MZE-28320/2025-18124, sp. zn.
MZE-26837/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 24. 2. 2025, obrátil na Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (dále jen „povinný subjekt“). Požádal o poskytnutí informací, jaké množství vína definovaného v § 3 odst. 1 písm. u) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „vinařský zákon“), čerstvých vinných hroznů, hroznového moštu, částečně zkvašeného hroznového moštu, částečně zkvašeného hroznového moštu ze zaschlých vinných hroznů a zahuštěného hroznového moštu bylo přepraveno z jiného členského státu EU na území ČR v letech 2021-2024. Data požadoval žalobce v elektronické podobě, umožňující filtraci podle PSČ místa příjmu, identifikátoru provozovny, názvu provozovny, adresy provozovny, data a času nahlášení příjmu do registru vinic (dále jen „registr“) vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu, data a času ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS, množství, typu a země původu.
2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 10. 3. 2025, č. j. UKZUZ 036211/2025, žádost částečně (v rozsahu identifikátorů, názvů a adres provozoven, dat a časů nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu a dat a časů ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS) podle § 11 odst. 3 informačního zákona odmítl. Požadované informace totiž získal od třetích osob v rámci své kontrolní, dozorové, dohledové, resp. obdobné činnosti na základě vinařského zákona, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Proto žalobci poskytl požadované informace pouze v rozsahu PSČ místa příjmu, množství a druhu předmětných komodit a země původu. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

II. Žaloba

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou žalobu. Namítá, že nebyly naplněny kumulativní podmínky pro odmítnutí poskytnutí informací dle § 11 odst. 3 informačního zákona. Požadované informace nebyly získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti ani se na ně nevztahuje povinnost mlčenlivosti nebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím.
4. Vedení registru vinic (evidenční činnost) není dle žalobce výkonem dozoru či kontroly, což vyplývá z § 37 odst. 4 písm. a) vinařského zákona, dle kterého je vedení registru *další činností* zkušebního ústavu zemědělského vedle činnosti dozorové. Nejedná se o činnost dle kontrolního řádu a výsledkem nejsou žádná kontrolní zjištění či kontrolní protokol. Povinný subjekt vůbec neodůvodnil, proč považuje vedení registru vinic za výkon kontrolní či dozorové činnosti. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Argumentace žalovaného pak pomíjí, že povinný subjekt žádnou kontrolní ani dozorovou pravomoc nemá. Ta je svěřena výhradně Státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „SZPI“), jež informace z registru vinic v rámci dozorové a dohledové činnosti může (a měla by) využívat. Podle žalobce je názor žalovaného v rozporu s právem žádat informace za účelem kontroly, zda si správní orgány plní své povinnosti, např. zda registr vinic existuje tak, jak ukládá zákon. Stejně tak nevyplývá z vinařského zákona ani povinnost mlčenlivosti správního orgánu.
5. I kdyby byla argumentace správních orgánů správná, měly na jejím základě odmítnout poskytnout pouze identifikaci subjektů. Nemohlo dojít k odmítnutí žádosti v bodech, kde se žalobce dožadoval anonymního balíku dat za účelem ověření, zda je registr vinic veden v souladu se zákonem. Bylo přitom prokázáno, že povinný subjekt neuzavřel smlouvu na vytvoření a správu této databáze a že je vedena Ministerstvem zemědělství bez jasných pravidel a směrnic. Není tedy jasné, kdo a za jakých podmínek data využívá. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

III. Vyjádření žalovaného a další procesní vyjádření účastníků řízení

6. Podle žalovaného žalobce neuvádí v žalobě nic nového. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a věcně správné. Podmínky neposkytnutí informace dle § 11 odst. 3 informačního zákona byly splněny. Z § 14a vinařského zákona vyplývá, že jde o informace získávané povinným subjektem při jeho dozorové a dohledové činnosti. Z § 28 odst. 2 vinařského zákona vyplývá, že veřejně přístupné jsou z registru vinic pouze údaje dle § 28 odst. 1 písm. c). Ostatní údaje v registru jsou neveřejné. Týkají se totiž podnikatelské činnosti konkrétních (třetích) osob. Poskytnutí požadovaných informací nemá s veřejným zájmem nic společného, judikatura Ústavního soudu citovaná žalobcem na věc tedy nedopadá. Skutečnost, že registr vede povinný subjekt, nikoliv SZPI, ani to, že povinný subjekt neuzavřel smlouvu na vytvoření a správu registru vinic, nehraje žádnou roli. Odkaz na § 37 odst. 4 vinařského zákona je v kontextu neveřejné povahy informací v registru formalistický a nepřiléhavý. Právní rámec registru včetně zmocnění povinného subjektu stanoví vinařský zákon a prováděcí vyhlášky.
7. Žalobce v replice uvádí, že žalovaný necitoval úplné znění žádosti a navrhuje původní žádost provést jako důkaz. Popisuje také postup před podáním nynější žádosti. Informace získané podle § 14a vinařského zákona dle žalobce představují *oblašovací evidenci*. Většinu informací tvoří identifikační údaje podnikatelů, které jsou veřejné a nepodléhají utajení. Ostatní požadované informace (ID záznamů a hlášení, systémová časová razítka apod.) vytvořil povinný subjekt. Neveřejnost registru neznámá, že informace nelze poskytnout na žádost. V obsahově pro zdejší soud obtížně uchopitelné replice žalobce dále akcentuje, že většina požadovaných informací je duplicitně převzata z EMCS, informace spadají do rámce otevřených dat a povinný subjekt by měl dle judikatury Ústavního soudu oddělit a neposkytnout pouze skutečně chráněné části. Informace představují pouze tok nebalených vín a surovin k jejich výrobě, jež eviduje a zpřístupňuje dle informačního zákona Generální ředitelství cel. SZPI dle žalobce vykonává dohled, aby první příjemci bezchybně opisovali údaje z EMCS do registru vinic. Registr vinic je dle žalobce nástrojem selektivních administrativních represí vůči vybraným prvním příjemcům vína. V závěru repliky se žalobce pro zdejší soud veskrze nesrozumitelně věnuje rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14. 2. 2025.
8. Žalovaný v duplice uvedl, že vedení registru je povinnost uložená zákonem. Údaje v něm jsou získávány od podnikatelů na základě autoritativního donucení. Tyto údaje slouží nejen k evidenci, ale i k výkonu státního dozoru a kontroly. Jak mají informace o tom, kdo, kam, v jakém množství a kdy přijal zásilku jakého vína, dopomoci občanské kontrole veřejné správy, není žalovanému zřejmé.
9. Žalobce ve svém posledním vyjádření setrval na svém procesním postoji a zdůrazňuje, že požadovat zdůvodnění žádosti je ze strany povinného subjektu nepřijatelné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Zdejší soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Předmětem rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace jsou pouze ty informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt odmítl. Tedy požadované informace v rozsahu identifikátorů, názvů a adres provozoven, dat a časů nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátoru hlášení povinného subjektu a dat a časů ukončení přepravy každého konkrétního příjmu z dat celní správy EMCS, jejichž neposkytnutí správní orgány odůvodnily odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona. Námitkami, které směřují mimo takto vymezený předmět řízení, se zdejší soud nezabýval.

13. Podle § 11 odst. 3 informačního zákona informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.
14. Z citovaného ustanovení vyplývá, že pro odmítnutí poskytnutí informací musí být splněny kumulativně tři podmínky, jimiž se bude zdejší soud postupně zabývat: 1) musí jít o informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby, 2) stalo se tak při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu a 3) vztahuje se na ně dle tohoto zvláštního právního předpisu povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím.
15. Podle § 1 vinařského zákona tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie další podmínky a požadavky v oblasti vinohradnictví a vinařství. Tento zákon dále upravuje výkon státní správy, včetně státního dozoru nad dodržováním povinností stanovených předpisy Evropské unie a tímto zákonem, a ukládání správních trestů za jejich porušování.
16. Podle § 28 odst. 2 vinařského zákona registr vinic není veřejně přístupný s výjimkou seznamu provozoven výrobců vína nebo příjemců nebaleného vína, v nichž je sudové víno prodáváno spotřebiteli.
17. Podle § 37 odst. 1 vinařského zákona orgány dozoru nad dodržováním povinností stanovených předpisy Evropské unie a tímto zákonem jsou a) povinný subjekt, pokud jde o vinohradnictví, a b) SZPI, pokud jde o vinařství.
18. Podle § 37 odst. 4 písm. a) vinařského zákona kromě činnosti spojené s dozorem povinný subjekt dále vede registr podle § 28.
19. Povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlil, že informace, které odmítl poskytnout, spravuje v rámci registru vinic dle § 28 vinařského zákona a čl. 31-34 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/273, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, pokud jde o systém povolení pro výsadbu révy, registr vinic, průvodní doklady a certifikaci, evidenční knihu vstupů a výstupů, povinná prohlášení, oznámení a zveřejňování oznamovaných informací ze dne 11. prosince 2017 (dále jen „nařízení“). Dle čl. 51 nařízení se požadované informace nezveřejňují. Dle čl. 42 nařízení je registr mimo jiné jedním z informačních systémů zavedených pro *kontrolu* pohybu vinařských výrobků. Požadované údaje získal povinný subjekt od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti prováděné ve své zákonné působnosti na základě zvláštního právního předpisu – vinařského zákona, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Dodal, že dle žalobcem tvrzeného účelu podání žádosti je na první pohled zřejmé, že nesměřuje k legitimní a racionální kontrole veřejné moci, ale k získání informací o podnikatelské činnosti jiných subjektů na trhu. Tyto osoby jsou z legitimních a racionálních důvodů chráněny právě § 11 odst. 3 informačního zákona a § 28 vinařského zákona.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dodal, že informace získal povinný subjekt na základě informační povinnosti třetích osob dle § 14a vinařského zákona. To podle něj nezpochybnitelně znamená, že jde o informace získané při dozorové a dohledové činnosti povinného subjektu. Mlčenlivost, respektive *jiný postup* chránící informace před zveřejněním nebo zneužitím, pak vyplývá z § 28 odst. 2 vinařského zákona. Poskytnutí informací na žádost by bylo v rozporu se smyslem citovaných ustanovení. Žalovaný má za to, že povinný subjekt správně vymezil okruh informací, jejichž poskytnutí je nutné odmítnout. Z charakteru požadovaných údajů je podle něj zřejmé, že jejich souhrnné poskytnutí by bylo zveřejněním informací o podnikatelské činnosti třetích osob, které právo neumožňuje. Poskytnutí požadovaných informací nemá s veřejným zájmem nic společného a judikatura citovaná žalobcem proto na nyní posuzovanou věc nedopadá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

21. Dle zdejšího soudu povinný subjekt informace získal od třetích osob, které mu je poskytly na základě povinnosti stanovené zejména v § 14a vinařského zákona. První podmínka je tedy splněna. Žalobce však popírá, že se tak stalo v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Respektive, že by pod tento výčet spadala činnost spočívající ve vedení registru. Vychází zejména z toho, že z jazykového výkladu § 37 odst. 4 písm. a) vinařského zákona vyplývá, že vedení registru je jinou činností, kterou povinný subjekt vykonává vedle té dozorové.
22. Zdejší soud souhlasí s tím, že ze samostatného jazykového výkladu § 37 odst. 4 vinařského zákona vyplývá, že vedení registru je jinou než dozorovou činností [zároveň ale dané ustanovení stejně jako § 37 odst. 1 písm. a) vyvrací žalobcovo tvrzení, že povinný subjekt žádnou dozorovou pravomoc nemá]. Z kontextu informačního zákona, vinařského zákona a souvisejících unijních předpisů (zejména nařízení) však vyplývá, že vedení registru je buď činností *kontrolní*, resp. *dozorovou* v širším slova smyslu, anebo, jak žalobce uvádí, činností evidenční, avšak natolik provázanou s kontrolní a dozorovou činností, že jde o její nedílnou součást.
23. „*Pojem kontrola patří neodmyslitelně jak k veřejné správě, tak ke správnímu právu. Jde však o pojem, který je víceznačný a charakteristický tím, že je – i bez předchozího varování – používán jak ve velmi širokém, tak i ve velmi úzkém smyslu*“ (Pomahač, R. Správní dozor a kontrolní řád. In: *Správní právo*, č. 5-6/2012, s. 264-268). V obecné rovině lze říci, že půjde o takové činnosti, které povinný subjekt vykonává v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T., § 11 [Další omezení práva na informace]. In: Furek, A. a kol., *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 531.).
24. Na druhou stranu správní dozor je podle doktríny (např. Hendrych, D. a kol., *Správní právo*. Obecná část, 9. vydání, 2016, s. 201-206) specifickou formou veřejné správy, jejímž předmětem je pozorování chování nepodřízených subjektů ve vnějším právním vztahu, jeho porovnání s právem a případná aplikace nápravných nebo sankčních opatření, kdy zákonodárce zpravidla používá termíny jako např. „dohled“, „dozor“, „inspekce“, „kontrola“, „revize“ nebo „prověrka“. Jak je z uvedeného zřejmé, hranice mezi *kontrolou* a *dozorem* jsou rozostřené.
25. Až do novely informačního zákona provedené zákonem č. 61/2006 Sb. (dále jen „novela“) byl ostatně § 11 odst. 3 informačního zákona formulován obecněji, neboť se vztahoval na jakékoli úkoly povinného subjektu plněné dle zvláštního zákona. Dle důvodové zprávy k této novele změny zpřesňují ochranu důvěrnosti informací, které povinný subjekt získal při plnění úkolů v rámci specifických činností, jakými jsou výkon kontroly, dozoru, dohledu a činností obdobných. Zákon vychází z toho, že při výkonu těchto činností, při nichž příslušný orgán či subjekt při plnění veřejných úkolů vrchnostensky či autoritativně proniká do sféry jiných, převážně soukromých subjektů, získává velmi citlivé údaje, a to i takové, které s vykonávanou činností přímo nemusí souviset. Pokud by se informační povinnost vztahovala přímo na tyto informace, vedlo by to např. k poškozování jednotlivých účastníků hospodářské soutěže, a naopak ke zvýhodnění jejich konkurentů, kteří by se mohli jednoduchým způsobem dostat k citlivým vnitropodnikovým informacím. To by mělo neblahý vliv nejen na postavení kontrolních a dozorových orgánů a na chování kontrolovaných subjektů vůči nim, ale mohlo by to i zásadním způsobem destabilizovat sledované trhy.
26. Účelem § 11 odst. 3 informačního zákona je tedy ochrana práv a oprávněných zájmů (soukromých) třetích osob, které jsou vrchnostensky *donuceny* poskytnout správním orgánům informace, jejichž zveřejnění by mohlo narušit hospodářskou soutěž nebo jinak zasáhnout do práv těchto třetích osob. Informace o tom, kdy, který konkrétní subjekt přijal zásilku vína a v jakém množství, je možné označit v obecném smyslu za důvěrnou. Takové informace lze využít ke splnění účelu kontroly, avšak jejich zveřejnění či další šíření již není žádoucí.

27. Povinný subjekt získává tyto informace na základě zákonem stanovené oznamovací povinnosti od příjemců vína. Takto získané informace mohou následně sloužit mimo jiné ke kontrolní činnosti vykonávané SZPI. Již z tohoto důvodu má zdejší soud za to, že vedení registru odpovídá kontrolní činnosti v širším slova smyslu. Dle § 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, totiž kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů (k této činnosti požadované informace využije zejména SZPI). Dle § 3 zákona o kontrole pak kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. To odpovídá i jednomu z důvodů vedení registru – sběru dat od příjemců vína mimo jiné i pro budoucí kontrolní činnost SZPI. Ostatně i žalobce na str. 6 repliky zmiňuje, že registr vinic je nástrojem administrativních represí vůči příjemcům nebaleného vína. Tím by těžko mohl být, pokud by nebyl součástí kontrolní a dozorové činnosti.
28. Pro závěr, že se jedná o kontrolní a dozorovou činnost, svědčí i další ustanovení právních předpisů. Z nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. 6. 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína, například vyplývá (čl. 81 odst. 2 a 3), že shromažďování informací v registru vinic do jisté míry nahrazuje kontrolní činnost na místě.
29. Podle preambule nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ze dne 26. 5. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, je hlavním účelem registru vinic sledování a kontrola produkčního potenciálu.
30. Podle § 28 odst. 5 vinařského zákona v případě, že orgán dozoru zjistí nesoulad mezi údaji vedenými v registru a skutečností, je oprávněn zahájit řízení z moci úřední. Podle odst. 6 tohoto ustanovení pak ten, kdo je podle tohoto zákona povinen oznamovat nebo zasílat údaje povinnému subjektu, musí na výzvu orgánu dozoru (§ 37) prokázat, že tuto povinnost splnil. Naplněn je tedy i znak případné aplikace nápravných nebo sankčních opatření.
31. Orgány dozoru jsou podle § 37 odst. 1 vinařského zákona povinný subjekt, pokud jde o vinohradnictví, a SZPI, pokud jde o vinařství. Informace požadované v nyní posuzované věci se týkají vinařství, které spadá pod dozor SZPI. Nicméně i v tomto ohledu je vedení registru povinným subjektem dle zdejšího soudu natolik spjaté s kontrolní a dozorovou činností SZPI, že jen kvůli rozdělení působnosti mezi dva různé správní orgány nelze tvrdit, že vedení registru takovou činností není. Druhá z podmínek byla tedy také splněna.
32. Splnění třetí podmínky vyplývá z § 28 odst. 2 vinařského zákona. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že pokud požadované informace spadají pod okruh informací, o kterých vinařský zákon explicitně stanoví, že *nejson veřejně přístupné*, jde ve smyslu § 11 odst. 3 informačního zákona o informace, na které se dle zvláštního právního předpisu vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním. Opačný výklad by, jak správně uvádí žalovaný, byl v přímém rozporu s § 28 odst. 2 vinařského zákona.
33. Všechny tři podmínky tedy byly splněny a správní orgány postupovaly správně, pokud požadované informace podle § 11 odst. 3 informačního zákona odmítly poskytnout. Jejich poskytnutí by totiž bylo v rozporu s účelem tohoto ustanovení. Obdobná argumentace (ačkoliv stručnější) je obsažena i v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Na rozdíl od žalobce tedy zdejší soud nemá za to, že by z nich nebylo patrné, proč považovaly správní orgány podmínky aplikace § 11 odst. 3 informačního zákona za splněné.
34. Je pravdou, že závěr žalovaného (a zdejšího soudu) do jisté míry omezuje právo žádat informace za účelem kontroly veřejné správy. Tak tomu je však pokaždé, dostane-li se právo na informace do

střetu s jiným chráněným zájmem (např. s jakýmkoliv důvodem odmítnutí poskytnutí informací podle informačního zákona).

35. Žalobce má pravdu, že identifikační údaje podnikatelů jsou dostupné veřejně (např. v obchodním rejstříku). Nejsou však žádným způsobem propojeny s informacemi o tom, kolik jakého zboží, kdy a do jaké provozovny tyto podnikatelé dovezli. Z povahy věci nelze proto srovnávat informace požadované žalobcem z rejstříku vinic a samostatné identifikační údaje zveřejněné bez kontextu v obchodním rejstříku. ID záznamy a hlášení, systémová časová razítka a další data, která podle žalobce vytvořil povinný subjekt, jsou pouze metadaty (§ 3a odst. 4 informačního zákona) informací, které povinný subjekt správně odmítl poskytnout. *A contrario* z § 4a odst. 1 informačního zákona vyplývá, že metadata povinný subjekt poskytuje jen k informacím, které na základě žádosti poskytne. Metadata tudíž sdílejí osud informací, ke kterým se vážou.
36. Žalobce konečně namítá, že povinný subjekt se měl snažit o maximální možné poskytnutí informací a měl odmítnout pouze informace identifikující třetí osoby. Tak tomu ale podle zdejšího soudu bylo. Tím, že povinný subjekt poskytl žalobci ve vztahu k jednotlivým komoditám dovezeným z jiných členských států za jednotlivé roky PSČ místa příjmu, množství a druh předmětných komodit a země původu, naplnil v rozumné míře účel práva na informace při respektování konkurujících zájmu vyjádřených v informačním zákoně. Povinný subjekt odmítl poskytnout pouze identifikátory provozoven, názvy provozoven, adresy provozoven, data a časy nahlášení příjmu do registru vinic vč. identifikátorů hlášení příjemců nebaleného vína, a data a časy ukončení přepravy každého konkrétního příjmu podle dat celní správy EMCS. Všechny tyto informace lze dle zdejšího soudu do větší či menší míry použít k identifikaci třetích osob, které informace povinnému subjektu poskytly, a to buď přímo a samostatně (identifikátory, názvy a adresy provozoven) nebo nepřímou ve spojení s jinými údaji (čas ukončení přepravy a čas oznámení je zpravidla jedinečný, identifikátor hlášení je jedinečný vždy), např. ve spojení s PSČ místa příjmu. Nedošlo tedy k odmítnutí žádosti v bodech, kde se žalobce *dožadoval anonymního balíku dat za účelem ověření, zda je registr vinic veden v souladu se zákonem*.
37. O tom, zda povinný subjekt uzavřel smlouvu na vytvoření a správu registru vinic, zda je registr veden Ministerstvem zemědělství bez jasných pravidel a směrnic, ani o tom, kdo a za jakých podmínek data využívá, správní orgány ve správním řízení nerozhodovaly (ani rozhodovat neměly). Tyto otázky tedy nemohou být ani předmětem soudního řízení a zdejší soud se jimi proto nebude zabývat. Zdejší soud také neprovedl důkaz žádosti o informace. Ta je totiž součástí správního spisu, kterým se nedokazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, bod 24.). Lze dodat, že žalovaný nijak nepochybil, pokud ve svém vyjádření k žalobě žádost neocitoval v úplném znění.

V. Závěr a náklady řízení

38. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2025

David Raus v.r.
předseda senátu